

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 8C/79/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212212526
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jaďuďová
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2015:4212212526.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, v konaní zastúpený Tomáš Kušnír s.r.o., so sídlom Údernícka 5, Bratislava proti odporcom: v rade 1./ T. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Z.. XX/X, A., občan SR, v rade 2./ V. Z., nar. XX.X.XXXX, bytom F. XXXX/XXX, A., občan SR, v konaní zastúpený JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom, so sídlom Dobrovičova 13, Bratislava, v rade 3./ K. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/X, A., občan SR, v rade 4./ F. F., nar. X.XX.XXXX, bytom B. Z.. XX/X, A., občan SR, o zaplatenie 3112,24 Eur s príslušenstvom, sudkyňou JUDr. Ivanou Jaďuďovou takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a** .

V časti o zaplatenie 25,-- Eur súd konanie **z a s t a v u j e** .

Súd odporcom v rade 1/, 3/, 4/ náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** odporcovi v rade 2/ zaplatiť trovy konania titulom trov právneho zastúpenia sumu 491,46 Eur k rukám právneho zástupcu odporcu v rade 2/ do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 2.7.2012 domáhal zaviazania odporcov na zaplatenie sumy 3112,24 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 616,33 Eur a 9% úrok z omeškania ročne zo sumy 2314,91 Eur od 20.6.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že odporca v rade 1. s právnym predchodcom navrhovateľa so Slovenskou sporiteľňou a.s. dňa 23.7.2004 uzavreli Zmluvu o splátkovom úvere na sumu 50.000,-Sk s konečnou splatnosťou 20.7.2009. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2008 navrhovateľ nadobudol voči odporcovi pohľadávku.

Odporca v rade 1. uviedol, že uznáva pohľadávku, pracuje za minimálnu mzdu, býva v podnájme s odporkyňou v rade 4. Majú ďalšie exekúcie a vedeli by splácať dlžobu po 100 Eur.

Odporca v rade 2. uviedol, že pred dvoma rokmi sa dozvedel, že odporca v rade 1. prestal platiť pôžičku, je dôchodca, býva s manželkou, ktorá je invalidná dôchodkyňa, vedel by dlžnú sumu splácať po 50 Eur mesačne. Jeho právny zástupca žiadal návrh zamietnuť, pretože banka nevyzvala na plnenie s poukazom na § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. a preto mal za to, že pohľadávka nebola postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Obč. zák.

Odporca v rade 3. uviedol, že pred dvoma rokmi sa dozvedel, že odporca v rade 1. prestal platiť pôžičku, je zamestnaný so zárobkom cca 400 Eur, družka je na materskej dovolenke, ktorá poberá 240 Eur, s dieťaťom, ktoré je postihnuté, mesačne chodia na s ním na rehabilitáciu, kde hradia 160 Eur do L. E..

Odporkyňa v rade 4. uviedla, že je od 13.5.2015 v evidencii uchádzačov o zamestnanie, poberá dávku v nezamestnanosti vo výške 173 Eur.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom odporcov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise - zmluvou o splátkovom úvere, všeobecnými obchodnými podmienkami, zmluvou o postúpení a jej prílohou, ostatnými listinami nachádzajúcimi sa v spise a zistil nasledovný skutkový a právny záver vecí:

Zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.7.2004 vyplýva, že odporca v rade 1. obdržal úver vo výške 50 000,- Sk s tým, že konečná splatnosť bola dohodnutá na 20.7.2009.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2008 postupca postúpil na postupníka pohľadávky so všetkými právami a výhodami.

Z vykonaného dokazovania súd mal za to, že došlo k riadnemu uzavretiu zmluvy o úvere, ktorú skutočnosť odporca ani nenamietal. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2008 vyplýva, že k tomuto dňu bol odporca v omeškaní 1308 dní, t.j. viac ako 3 roky.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) citovaného zákona, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1,2 citovaného zákona, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1, 5 citovaného zákona od spotrebiteľa zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník bola prebratá Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34). Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť len keď súd má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti, čiže určiť či je podmienka nečestná. Iba takto je možné chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke.

Podľa článku 3 ods. 1 Smernice Rady č.93/13/EHS z 5.apríla 1993 zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Je zrejmé, že celková pohľadávka navrhovateľa voči odporcovi bola vyčíslená v zmluve o postúpení pohľadávok vo výške 101 441,50 Sk (3367,24 Eur konkrétne v prílohe č. 1 k tejto zmluve na čl. 24 v spise). Súd má za to, že táto bola zosplatnená ku dňu 18.12.2008 -toto vyplýva i zo zmluvy ako aj z prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011. Sám právny predchodca navrhovateľa

mal vedomosť, že posledná úhrada zo strany odporcu bola dňa 10.10.2005, teda už v čase postúpenia bol odporca viac ako 3 roky v omeškaní (1308 dní).

Podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa (zák. č.250/2007) účinného od 1.6.2014:

Orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.“

Podľa § 29b týmto ustanovením sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.5.2014.

Podľa § 100 ods. 1 Obč. zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).

Podľa § 101 cit. zák. pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdna vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti.

Už v čase 18.12.2008 bol odporca v rade 1. viac ako 3 roky v omeškaní. Poslednú úhradu odporcu učinil dňa 10.10.2005. Najneskôr od 10.1.2006 (teda uplynutím troch mesiacov od splatnosti splátky splatnej dňa 10.10.2005) začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie dlžnej sumy zo zmluvy o úvere na súde (§ 392 ods. 2 Obchodného zákonníka) v trvaní troch rokov (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá márne uplynula dňa 10.1.2009. Preto keď konanie v prejednávanej veci začalo dňa 2.7.2012 doručením návrhu na súd (§ 82 ods. 10.s.p.), bolo to až po uplynutí premlčacej doby na uplatnenie tohto nároku. Súd žiadnym spôsobom nespochybňuje právo navrhovateľa na uplatnenie jeho (aj keď premlčaného) nároku návrhom na súde. Na uplatnenie takéhoto nároku zo spotrebiteľskej zmluvy musel súd bezpochyby prihliadnuť aj bez návrhu, konkrétne na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku navrhovateľa voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania ako zákonnej prekážky, ktorá s poukazom na 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa bráni priznať plnenie voči spotrebiteľovi, bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. S ohľadom na uvedené skutočnosti súd návrh navrhovateľa zamietol.

Čo sa týka uznania dlhu odporkyňou v rade 4. k tomuto súd zaujal nasledovné stanovisko: Navrhovateľ ako nový veriteľ dňa 5.1.2010 sa dostavil k odporcom a podpísal s odporkyňou v rade 2. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu (čl. 30 v spise), avšak forma splatenia záväzku nie je vôbec určená.

Podľa § 558 Obč. zák. ak niekto písomne uzná, že zaplatí svoj dlh určený čo do výšky a dôvodu, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. V tomto prípade to bol však práve navrhovateľ (zjavne znaly práva), ktorý si vynútil u odporcu návštevu (navrhovateľ iné netvrdil) a dal odporkyňu v rade 2. podpísať ním pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach (určené neboli), vložil aj pre neho zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku, ktorý dlžníkom na rozdiel od dohody o splátkach už výslovne neinterpretoval (navrhovateľ opak netvrdil).

Podľa § 3 ods. 1 Obč. zák.- výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi

Podľa § 39 Obč. zák. neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú zo súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Dobré mravy fungujú aj ako korektív zmluvnej slobody. Aspekt zmluvnej slobody tak ako zmluvná sloboda sama, má svoje limity ustanovené právnymi normami, ktorých prekročenie je sankcionované. Je potom nesprávny záver, že obsah právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, lebo bol výsledkom konsenzu zmluvných strán. Súd mal za to, že navrhovateľ v snahe reparaovať pochybenie svoje, resp. pochybenie svojho právneho predchodcu spočívajúce v nepodaní návrhu včas (pred uplynutím premlčacej doby) a vyhnúť sa tak novej námietke premlčania a zamietnutiu návrhu, sofistikovane pomocou osôb v jeho záujme konajúcich, obchádza dlžníkov a pod zámienkou výhodnosti podpísania splátkového kalendára, do tejto listiny inkorporuje aj vyhlásenie o uznaní dlhu dlžníkom (samozrejme bez podania vysvetlenia dlžníkovi. Súd mal za to, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je pre bežného spotrebiteľa v dôsledku (či už úmyselne alebo nevedome) nejednotnej terminológie mäťuca, kde obsahuje pojem „ uznanie záväzku ale v čl. 3 sa deklaruje deklaruje, že dlžníci majú vedomosť o premlčaní „dlhu“, ale spotrebiteľ nemusí vedieť, že pojem záväzok v právnej terminológii môže znamenať a) záväzkový vzťah ako taký, b) jednotlivú povinnosť zo záväzkového vzťahu alebo, c) záväzok v zmysle dlhu. Preto súd dohodu považoval s poukazom na § 37 a 39 Obč. zák. za neplatnú.

Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.1.2013, sp. zn. 6M Cdo 9/2012, podľa ktorého: „ Kým rešpektovanie princípu ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej novej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu môže byť na ujmu“.

Preskúvaním vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je inamentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd skúma vecnú legitímáciu vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadny z účastníkov nenamieta (rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 zo dňa 29.6.2010). Postúpenie pohľadávky je všeobecne upravené v § 524 a nasl. Obč. zákonníka a spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) vstúpi nový veriteľ (postupník) na základe zmluvy uzatvorenej medzi nimi. Postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa tak, že novým veriteľom sa stane postupník a nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pri tzv. bankových úveroch, kde postupcom je banka, je zároveň pre platné postúpenie pohľadávky nutné dodržať podmienky stanovené v § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením peňažného záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách teda môže byť len pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Tieto predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (uznesenie KS Prešov sp. zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.5.2014). Banka je teda oprávnená postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník aktuálne napriek písomnej výzve banky v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní. Splnenie týchto podmienok navrhovateľ netvrdil ale ani nepreukázal. Keďže zákon pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie oboch podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách, pričom ich splnenie navrhovateľ nepreukázal, súd dospel aj z týchto dôvodov k záveru, že postúpenie pohľadávky uplatnenej návrhom bolo neplatné v zmysle § 39 Obč. zák. a preto súd návrh zamietol.

Dňa 8.8.2014 zobral navrhovateľ čiastočne návrh späť v časti o zaplatenie 25 Eur, a preto súd s poukazom na § 96 ods. 1 O.s.p. v tejto časti konanie zastavil.

Súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď v konaní úspešným odporcom v rade 1.,3. a 4. náhradu trov konania nepriznal, keďže im žiadne nevznikli.

V konaní úspešnému odporcovi v rade 2. priznal náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 10 ods. 1 vyhl.č. 655/2004 Z.z. nasledovne:

- prevzatie a príprava zastúpenia.....	237,34 Eur
- vyjadrenie vo veci samej.....	237,34 Eur
- 2 x režijný paušál po 8,39 Eur.....	16,78 Eur
SPOLU:	491,46 Eur

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu - Okresný súd Komárno, Pohraničná 6, 945 01 Komárno - na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.